

Л. ПІОНТЕК

ТИХИМ
ДИСОНАНСОМ

Л. ПІОНТЕК

ТИХИМ ДИСОНАНСОМ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
УКРАЇНИ 1927

[891 . 79 – 1 (081)]

Перша друкарня ДВУ.
Укрголовліт № 1437.1927.
Замовлення № 1588.
Тираж · 2.000 примірник.

УЗОР
(Подорожне)

МОСКВА
12 січня 1924 р.

ПОСВЯТА

Я узор Майбутнього вишчу:
Він, Далекі, буде для вас —
Там буде червона нитка,
Як кохання перший час.

Там буде і сіра нитка —
Дитина безсонних ночів,
Коли я відчула раптом
Боротьбу нашу ще болючіш.

Я узор Майбутнього вишчу:
Він, Далекі, буде для вас —
То буде остання спроба
В останній час.

СЕБЕЖ
14 січня 1924 р.

Під порохкотіння коліс
Сукаю думки-нитки:
Бадборо, без скарг, безслізно
Витчу узор тонкий.

Але оп—кордон близько...
Припулилася щільно до шибки,
Щоб останніх вогнів низку
Заховати в душі глибоко.

І останній червоноармієць
В шоломі з п'ятикутною зорею
Буде все мені пам мріяпись,
Бадворить мене буде, зморену.

Промайнули радянські межі...
Та ні, нам меж нема!
До нас цілий світ належить,
Навіть той, де ще тюрма.

ЛИТВА

16 січня 1924 р.

Вистукує попяг наспирливо:
— Литва тобі оп пака!
Де ви візьмете спільки сили,
Щоб знайти туп свого Спартака?

На станціях тупі обличчя
Загнаних звірів з болот...
А я знаю: не Спартак їх вивчить
Злидні на порох змолоти.

Буде так: слабенька струна
Натягнеться перенапружено,
В світовому оркестрі з нами
Бреніпиме й вона дружно.

І не всидиш. В потязі душно.
Литво, засніжений сум!..
А думка вперто ворущиться:
— Закрутить тебе Червоним Шумом!

Чорним димом не дихнуть димарі.
Печі охляли і димарі неприпомні.
Нові кризи навалились на купи криз,
І безсило шкіряться паші домен.

І серце нервозне — пузатий Берлін
(Такий несправжній; минуле? — Мара!),
І головна артерія — Unter den Linden
Не сподіваються діждати нового ранку.

Надто яскравий блиск вечірніх вітрин
(Фарба «Ersatz» на щоках старої баби)
Щулившись, морщившись, дожидаючи змін,
І силкується бути спрашено нахабним.

Тільки в Рурі: француз-кондуктор
По вагону проходить з лайкою в матер;
Зціпивши зуби, зневаживши смуток,
Робітник починає «Erhebt euch» співати.

Рясну мережку каналів
Гаптує ліхтар сріблом,
Кидає велепенські опали
У дощ. За вікном.

А як потяг з темряви вирве
Пухкенька і сита станція,
Закричить реклама: *«Сиру ви
Такого ніде не дістанете!!!»*

В цій країні колись було сказано:
— Голяндія ніколи не згине!
Ми на ворога шлюзи відчинемо,
А сами на човнах поплинемо
Просто в Азію.

Країно тюльпану і крокосу,
Од революцій не рятують шлюзи—
Я вже чую неблаганні кроки,
Тебе бачу в Радянськiм Союзі.

ПРОЩАННЯ

Прибрано з гуркотом трап.
Тріпоче на вітрі брезент.
Знаю тепер без мапи :
Це — останні вогні континенту.

На вустах осідає сіль
Солоною, солоною тугою ;
Спискую в серці біль —
Не зникай, остання смуга!..

Впретє заревла сирена.
Здригнувся плавно мотор
Змінились вогні зелені
Світляним червоним хором.

Розривається серце в тузі..
Розсік пітьму маяк.
Коханий Червоний Союзе,
Навік я твоя.

ЛОНДОН
9 січня 1924 р.

На мості сфінкси Темзу стережуть
І врізались застиглими очима
В важку, туманну, чорну муть,
Що каменем звисла понад ними.

І маритьсья їм все: в Британському музеї
Сумує, як вони, гігантський Озіріс
За небом сонячної Африки своєї,
За Нілом розливним, що лотосом заріс.

На Piccadilly світло ллють каскадами реклами,
Авто, трамваї, кебів біга комашня,
І царство business city туп незламно
Упевнено керує день за днями.

Тут все тверде. І тільки окарино
(Сліпця безногого) загрозою премпить
Й примушує упевнені вітрини
Легенько збліднути на мить.

Ст. ДЖОН,
порт Канади
24 січня 1924 р.

Берег. Ніч. Сяє холодно Марс.
Ранок... Завтра... Не знаю, що далі.
Тільки оп червоноармієць маритьсья
Звідти, з радянської дали.

Я з Лубенщини. (Знаєте — Сула?
У нас там плахти пчуть).
І узор свій простий звила
Бадоро, без скарг, без плачу.

Бачте, на сірому плі червоніють
П'ятикутні гострі зорі
(Мов в тумані вогні) —
Це і є мій узор.

ПЕРШЕ ТРАВНЯ

Вперше на американському
континенті піднесено прапор
СРСР на будинку Офіційного
Агентства в Монреалі 1 травня
1924 року.

Швидше останній стбожок!
Напругти міцніше шнур!
Хвилина — й червоний шовк
Скривавить сірі мури.

Розітнувся. Напруживсь в повітрі.
І'у нас свято тепер.
Як гордо блищать літери
С С С Р.

А в місті — правневий похід.
Били робітників сьогодні...
Ну чого ж ти? Чому ти зблід?
Ми і тут не самотні.

МОНРЕАЛЬ. КАНАДА
1924 р.

КОЛИ В ГОРАХ ДОЩ

Небо в нечісаній вовні
Цілує чорні сосни...
Це так далеко десь, зовні—
Тут же й весна, як осінь.

Б'ються безсилі краплини
Об холодне слизвке вікно...
Я тільки трохи спочину—
Тепер уже все одно.

Я мрію не казкою—краєм,
Де весна прийшла в-осени,
Де груди землі краями
Замість плуга здійснені сні.

Я тепер у чужому краю,
Де піхти і чорні сосни.
Це весна. Але я знаю, знаю!
Тут буде Жовтнева осінь.

КАНАДА

Ст. Агат. Санаторій

Травень 1924 р.

ДЕСЬ ГРАЄ ЦИТРА

Десь грає цитра...

Заспигли сосни у півсні.
Спокійне озеро поволі мляво диха.
На горах сніг.
Тихо.

Десь грає цитра...

Вікно будинку, що навпроти,
Порізало промінням мої стіни.
Вгорнули кипайчатко з перакооти
Тіні.

Десь грає цитра...

Ніжна. Колискова.
Ніч змазала всі фарби угорі.
Я тільки відпочину, щоб знову
Горіть.

Десь грає цитра...

КАНАДА

С.т. Агат. Санаторії
1924 р.

Я ПОРВУ

У цей вечір весняний
Все вже повне солодкої пуги,
Набирається сил все порватъ,
І про віщось нове і незнане
Сніги заспівали.

Слухай :

Зимою вони мовчали
І вткомилися пісню ховатъ.
Вже прив'яли сніги. Мене вабитъ знесилля
Цих пожовклих доріг, —
Я порву все старе і немиле —
Кину до ніг.

КОЛОМАК

Харківщина. 1917 р.

БЕЗСОННЯ

Коли віпер із моря, а сон припис'
Балаклаву,

Я не сплю, лежучи в темному.
Думаю: кохав Асю і Клаву,
А я — навіть не для нової поеми.

З темного кутка примарою
Плазує вбивство Стамбулійського.
Знаю: буде й в Болгарії
Перемога. Вже близько.

На столі ще твої лілеї:
Хтось казав: вони — символ мене;
А я знаю: так, як до неї,
Ти до мене не спалахнеш.

І знову пленум Комінтерну,
А я ще й досі не в партії...
Але я пройшла головне inferno,
І ти *можеш* мене кохати.

Ні,
не сон,
не сон ці
ласки, гарячі, як сонце!
Вони ж
так недавно
були.

КРИМ
Балаклава
1923 р.

ГОДИННИК І БЕЗСОННЯ

Знову ласкаво нахилипівся
Наді мною сіре безсоння,
Знову годинника милиця
Вистука час двузвонно.

І тому, що з кожним стуком
Наближається час Комуни,
Я радію безсоння звукам
І спримую нервів буруни.

МИРГОРОД
В ніч хорости
1923 р.

А день
        був
безхмарний,
яскравий,
але
        грізний.

І з димарів
хорим бредом
вилітав
        дим.

Дзвони
        кидали
вогні повстань,
і кожну їх іскру
ковтала
        ніч.

II

Залилися кров'ю білі далі,
радісно сміявся дощ веселих куль —
панцювало все в кривавій музиці повстання.
Благословляємо
ми
велике Сьогодні,

що влило
в наші душі
революційну
міць.

III

Булиці
гули
недавніми
звуками
краси
        Безумспіва,
дзвони
орали
повітря
акордами перемоги!
Ми перемогли!
Ми!!!
Зійшло Червоне Сонце.

ХАРКІВ
1920 р.

ЗМІСТ

	Стор.
Узор	3
Посвята	5
Себеж	6
Литва	7
Німеччина	8
Голяндія	9
Прощання	10
Лондон.	11
Ст. Джон	12
Перше Травня	13
Коли в горах дощ	14
Деє грає цитра	15
Я порву	16
Безсоння	17
Годинник і безсоння	19
Червоне Сонце	20

